

Mullan lämpö

Talven lumettomina päivinä olen vilkuillut kasvimaan suuntaan ja ohimennen käyskennellyt pellon laitaan katselemaan lepäävää maata. Siellä jotain jo vihertää. Syksyllä istuttamani valkosipulit työntävät tuoreita piippojaan multaan haljenneista raoista. Valkosipulin ty ei ole pelkästään maussa, vaan sormenpään kokoisissa kynsissä on mahtava kasvuvoima. Mullan alla on muhimassa muutakin, monivuotisia yrttejä, maa-artisokan mukuloita ja kamomillapenkki.

Aika pian routa sulaa ja pääsen möyrimään tuon armaan maani syliin. Vuosikymmenten ajan ohjenuoranani on ollut Ensio Huuhkan kirjoittama Luonnonmukainen kasvitarha. Selkeä ja monipuolinen. Ensio luettelee kotiviljelyn etuja: saat parempaa ravintoa, parannat terveyttäsi, luot viihtyvyyttä ja virkistystä, saat mielekästä liikuntaa, suojelet luontoa, vähennät jättekuluja. Kaikki nuo pitävät paikkansa, ja niiden lisäksi voi korostaa myös asian syvällisempää puolta, yhteistyötä luomakunnan kanssa sen osana.

Viljelykierto käy nykyisin neljässä lohossa, karkeasti jakaen: juurekset, vihannekset, perunat, herneet. Tarkempi penkkisuunnitelma syntyy vasta kylvövaiheessa kun siemenet on hankittu. Ehdottoman tärkeä osa kasvimaata ovat kukat: auringonkukat, kehäkukat, silkki-kiunikot. Vaikka vuodesta toiseen kasvun ihme täyttää sydämen kiitollisuudella, ovat kukat ihmeistä suurin. Kuinka nuo valon lapset pystyvät löytämään maan mullasta kaikki ne uskomattomat värit! Ja unikon terälehtien silkki – on järkyttävää miten sellaista voi olla. Tai pella-vankukkien nöyryyttävän vaatimaton kauneus. Minä iso, kömpelö ja ruma – kukka siro, kaunis ja herkkä. Onko meidän sisäinen olemuksemmekin vastaava? Ehkä minä vain luulen että sieluni on herkkätuntoinen aistimaan asioita. Ehkä kukkasen sielu on sata kertaa herkempi, lähempänä luojaansa ja tuntee kaikkeuden ykseyden tuosta vaan luonnostaan.

Ja entä komposti! Mikä upea elämän tuottaja se onkaan. Kaikki ahnaan ahkerat madot ja miljardit eliöt muokkaavat keittiön ja pihan jätteet tuoksuvaksi, mustaksi mullaksi. Kunnon komposti ei haise, ja kierto toimii käsittämättömän nopeasti. Oikea multa pullistelee elämän energiaa ja rikkautta, joka täyttää kasvini oikeilla ravinteilla, hivenaineilla ja parhaalla maulla. Niitä on hyvä popsia vuoden ympäri; kesällä ja syksyllä parin askeleen päässä ovat mitä monipuolisimmat menyyt, ja talvellakin perusruoka tuoreena maakellarissa ja säilöttyinä. Kun on pottua kellarissa ja klapeja liiterissä, se antaa perusturvallisuuden.

Kohta aurinko lämmittää maan, ja saan upottaa kourani muhevaan multaan. Kylvän siemenet ja näen versojen syntyvän. Pian kasvimaan vierellä omenapuut kuohuvat valkeita kukkia, syreenit tuoksuvat ja linnut täyttävät maiseman äänillään ja touhullaan. Saan olla osa tätä kaikkea niin fyysisesti kuin henkisestikin. Miten voisin olla lähempänä luojaani kuin yhteistyössä tämän kaiken kanssa?

Aivan yksinkertaisesti sanottuna: haluan olla osa tätä maata, tätä kasvua ja luonnon kiertoa kaikilla tasoilla – mieluummin, kuin osa jotain kauppaketjua.

Heikki Juutilainen

ULTRA 4/2014